

Ur *Romeo och Juliet* av William Shakespeare

ROMEO

Den ler åt ärr som aldrig känt nåt sår.

Sch! Vad är det som lyser där i fönstret?
Öster är där, och Juliet är solen!
Upp vackra sol och dröp den bleka månen
Som redan tynar bort av avundsjuka
För att du lyser klarare än hon.
Du, tjäna inte mer den kyska månen.
Du ser ju själv att hennes sjuka skrud
Är färgad som en narrdräkt. Kasta av den.
Ja, det är hon. Det är min älskade!
Å om hon visste det!
Hon talar. Men hon säger ingenting.
Än sen då! Ögat talar. Jag ska svara.
Nej nej, det är inte till mig hon talar.
Två av de vackraste av himlens stjärnor
Har fått förhinder och bett hennes ögon
Tindra i deras sfärer tills de kommer.
Tänk om det var så! Och om de i gengäld
Satt där på henne! Å, de anletsdragen
Skulle få stjärnorna att blekna bort
Som lampor när det gryr. Och hennes ögon
De skulle stråla med sånt sken från himlen
Så fåglar sjöng och trodde det var dag.
Titta, nu lutar hon sin kind i handen.
Å om jag var en handske på den handen,
Då rörde jag den kinden!

(...)

Hon talar.

Säg mera, ljusa ängel, du som svävar
Så praktfullt där i mörkret över mig
Som ett bevingat sändebud från himlen
Får häpna dödliga att vända blicken
Mot skyn och gapande betrakta honom
När han på ryggen av ett söndagsmoln
Seglar för vinden över luftens vågor.